

Adventní koncert a zamyšlení, 10.12. 2023

..... hudba

Úvod- Radovi - připomínka pohybu oltářního kříže

„Zde ve svatostánku je náš spasitel, zde je ten, kterého mnozí neznají“

Při těchto slovech P. Josefa Toufara se za jeho zády při Mši svaté, o třetí adventní neděli v roce 1949, rozhýbal oltářní křížek

Tento, doposud neobjasněný jev, posléze stál Josefa Toufara život, byl doslova ubit při krutých výsleších ve valdické věznici a poté zahrabán do společného hrobu na ďáblickém hřbitově. Následná opatření v Číhošti, vedená tehdejší vládnoucí stranou, zasáhla do osudů mnoha místních lidí i lidí z okolních vesnic. Nad Číhoští se nadlouho vznesl oblak strachu, bázně a nedůvěry

Dnes je 10. prosince ..., sešli jsme se zde v předvečer 74. výročí pohybu oltářního kříže a my věříme, že Páter Toufar tu s námi stále je

Jeho život nebyl jednoduchý od samého začátku,

zato byl vždy naplněný lidstvím, pracovitostí a vírou v Boha.

K tomu samému nabádal i lidi ve svém okolí.

Stále živý Toufarův odkaz stačí citovat z jeho hrobu:

„Žijme tak jako bychom již dnes zemřít měli,

žijme pečlivě jako moudří

a vykupujme si časem vezdejší život věčný.“

----- hudba -----

Boží prozřetelnost

Při svých kázáních p. Toufar mluvil o Boží prozřetelnosti.

V meditaci při noční adoraci na 1. ledna 1950 pronesl:

„Ať se děje, co děje, ať přijdou věci dobré, nebo zlé – o všem ví Bůh – bez jeho vůle ani vlas z hlavy nepadne – a nám nezbývá nic jiného, než vyznat mu a říci: Otče, ne má, ale Tvá svatá vůle se staň –

jen dej nám sílu a nezapomeň na nás.“

Povím Vám jeden krátký příběh.

V daleké zemi žil jeden starý muž se svým synem. Při práci na poli a v lese jim sloužila kobyłka, kterou měli.

Jednoho dne pracovali v lese, když tu uslyšeli dusot kopyt a ržání. Kolem nich se přehnal stádo divokých koní. Kobyłka se splašila, přetrhla řemeny a utekla se stádem. Marně ji volali zpět.

Vrátili se smutní domů. Sousedé starého muže litovali a říkali: „Měl jsi jednu kobyłku a ona se Ti ztratila. Co teď budeš dělat? A on jim odpověděl: „Já nevím, jestli je to dobře nebo špatně. Uvidíme.“

Za nějaký čas se najednou kobyłka vrátila domů. A s ní přišlo celé stádo divokých koní. Zase chodili sousedi a říkali: Ty máš takové štěstí. Kobyłka se Ti vrátila a teď ještě máš celé nové stádo.“ Stařec jenom pokýval hlavou a řekl: Já nevím, jestli je to dobře, nebo špatně. Uvidíme.

Koně zavřeli do ohrady a jeho syn chtěl osedlat vůdčího hřebce. Ten ho však shodil a zle mu poranil nohu, takže chlapec už natrvalo kulhal. Opět přišli sousedé a říkali: Ty máš takovou smůlu. Jediný syn a je mrzák. Starý muž zase odpověděl: Já nevím, jestli je to dobře, nebo špatně. Uvidíme.

I stalo se, že do té krajiny za nějaký čas přišla válka. Všichni mladí zdraví muži museli narukovat. Doma zůstal jen syn starého muže, protože nebyl schopen odvodu. Z té války se žádný z těch mužů nevrátil. Tehdy už za starým mužem nikdo ze sousedů nepřišel.

Byla tohle Boží prozřetelnost? Nevím.

Stejně tak můžeme posuzovat nesmyslnou a krutou smrt p. Josefa Toufara. Jeho trýznitelé chtěli navždy vymazat jeho jméno i jeho památku. Stejně tak byla na desítky let z map vymazána i obec Číhošť. Dnes je všechno jinak. Číhošť je zpátky v mapách a její jméno zná většina obyvatel z České republiky, a dokonce je její jméno známo i v zahraničí. Po rozdělení Československa byl na okraji této obce oficiálně vyměřen geografický střed republiky. Do Číhoště jezdí plno poutníků, aby se poklonili památce Josefa Toufara a prohlédli si místo, které znají z knih.

Stejně tak mělo být zapomenuto jméno Josefa Toufara. Vždyť i do hromadného hrobu v Ďáblíčích byl uložen pod jménem Zouhal.

Dnes jsou ostatky p. Toufara uloženy v tomto kostelíku a každý rok se sem chodí poklonit stovky až tisíce poutníků. Symbolické je i to, co po slavnostním uložení ostatků do tohoto hrobu trefně poznamenal páter Fiala:

„Tomu by Klement Gottwald neuvěřil. Hrob pátera Toufara je v číhošťském kostele a na jeho hrobě je položena kytice od prezidenta České republiky.“

Zároveň probíhá proces blahořečení pátera Toufara. Nám se sice zdá, že beatifikace se nějak zadržela, nebo v současné době zamrzla na mrtvém bodě.

Ale my nevíme, jestli je to dobře nebo špatně. Uvidíme.

Je tohle všechno Boží prozřetelnost??

----- hudba, -----

Úvod - Radovi – advent, betlém

Každý říká, že odpouštět je krásná idea ..., dokud nemá co odpouštět

Kamínek v botě

Když má člověk v botě kamínek, je nejlepší přerušit chůzi, zout si botu a vysypat ho – a pak teprve pokračovat v cestě...

Nebo se může zaměřit na cestu před sebou a snít o tom, co bude až

Nejlepší však přeci je ... nejprve vyjmout z boty onen kamínek a potom dělat všechno ostatní. Zavázat si své perfektní boty, postavit se na nohy a vyrazit vpřed.

Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem

Když zapadá slunce na konci dne, jsme povinni poděkovat za to,

co nám v tomto dni bylo dáno,

co jsme s úspěchem vykonali, zpytovat, co se nám tolik nepodařilo

Jestliže jsme zhřešili vědomě či nevědomě či skrytě,

ve slovech, skutcích

či zůstalo-li to uzavřeno jen v našem srdci,

za to vše musíme u Boha prosit o odpuštění.

----- hudba -----

Kdo může říci: Zachoval jsem si ryzí srdce, jsem čistý, bez hříchu?

Věnec – kruh symbolizuje čas snahy o obnovení rodinné soudržnosti, společné přípravy na svátek „Lásky“.

Je to čas, kdy se zamýšlíme nad sebou, nad uplynulým rokem,

pracujeme na vztazích Narovnáváme pokřivená jednání.

Je to čas prosby o odpuštění těch, kterým jsme ublížili.

Čas usmíření s těmi, kteří ublížili nám.

Čas nacházení nové cesty sami k sobě a k druhým.

A to vše v klidu, zahalené tmou soukromí našeho nitra.

Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás.

Svíčky na věnci symbolizují postupné prosvětlování tmy našeho nitra.

Každou neděli se rozsvěcí o svíčku více.

Stejně tak, jak naše snaha postupuje víc a víc.

Naše srdce se rozehřívá pro nový život.

Svíčky znázorňují přibývajícím světlo a blížící se cíl,

kdy se o Vánocích vše rozzáří.

----- **hudba** -----

Františkovi jesličky

Klášter v italském Grecciu dýchá po celý rok Vánoce, úžasem z Božího příchodu na zem. Ve zdejší jeskyni vytvořil svatý František s Assisi v noci na 25. prosince 1223 první jesličky. Letošní Vánoce to tedy bude přesně 800 let.

Poslední roky Františkova života byly bolestné: sužovala ho postupující nemoc očí, trápil se i z některých bratří. Současně ho ale proniká hluboká radost, která nemá původ ve světě. V této situaci se rozhodne vytvořit první jesličky. Nikoliv však jen pro krátkou dojemnou chvíli: František chce na vlastní oči vidět bídu a chudobu, kterou Kristus musel snášet hned po narození, a takto zažít i jeho lásku k nám.

Františkův současník a životopisec Tomáš s Celana popisuje událost takto:

„Proto musím vzpomenout a uctivě vylíčit onu slavnost, kterou konal tři roky před svou slavnou smrtí u vesničky jménem Greccio v den Narození našeho Pána Ježíše Krista.

František chtěl »oslat památku toho Dítěte, které se narodilo v Betlémě, a chtěl, pokud možno, svými očima vidět hořkou nouzi, kterou už jako dítě muselo snášet, jak leželo v jeslích, u nichž stál vůl a osel, i jak leželo na seně.«

Když nastala slavná noc, ve které se připomíná příchod našeho Spasitele na svět, z různých chýší přišli bratři, muži i ženy z okolí, jak jen mohli, připravili svíce a pochodně, aby osvětili onu noc, která ozářila jasnou hvězdou všechny dni a roky. Konečně přišel i František, všecko našel připraveno, viděl to a radoval se. Postavili jesle, přinesli seno a přivedli i vola a oslíčka. Je uctěna prostota, povýšena chudoba, zvelebena pokora a z Greccia se stává nový Betlém.

Noc je jasná jako den a lidé i zvířata se cítí blaženě. Lidé se sem scházejí a naplňuje je z obnovené tajemné události nová radost. Les zní písněmi a od skal se odráží jásot. Bratři zpívají, přinášejí tak Bohu náležitou chválu, a celá noc jásá čistou radostí. Boží světec stojí u jesliček, vzlyká bolestí a zároveň je proniknut svatou zbožností a podivuhodnou radostí. U jeslí se slaví slavná mše svatá – kněz pocítí netušenou útěchu.

František si obléká jáhenská roucha – byl totiž diakonem – a libozvučným hlasem zpívá evangelium. Pak shromážděnému lidu káže o narození chudého Krále a blahorečí městečku Betlému. Často, když chce vyslovit jméno »Ježíš«, říká pln převeliké lásky »Děťátko betlémské«. A když vyslovuje slovo »Betlém«, zní to jako mečení jehňátka. Více než slovy přetéka jí jeho ústa láskou. Když vyslovoval jméno »Děťátko betlémské« nebo »Ježíš«, olizoval rty jazykem, jako by chtěl ještě názorněji ukázat sladkost tohoto jména. Ukázala se tam štědrost a velkomyslnost Všemohoucího. Jeden zbožný muž měl tu noc podivuhodné vidění: spatřil v jesličkách neživého chlapečka, viděl, jak k němu přistupuje Boží světec a dítě budí jako z hlubokého spánku. A nebylo nevýstižné toto zjevení; vždyť Ježíš byl v mnoha srdcích zapomenut. Milostí Boží ho v jejich srdcích svatý služebník František probudil a znovu uvedl do jejich vědomí.

Když slavnost skončila, odcházeli všichni domů v blahé radosti.“

Až se tedy budete o Vánocích radovat u betléma z narození Spasitelova, vzpomeňte si na Františka a jeho první jesličky před osmi sty lety.

----- **hudba** -----